

Statskassen af hele Beløbet som noget forkasteligt. Tværtimod har man gjentagende oppe i Landstinget indbrummet, at principmæssigt var der i Virkeligheden ikke noget at sige imod det. Saa længe man nu ikke har nogen Sikkerhed for, at Landstinget aldeles bestemt meget bestemt sætter sig imod dette Princip's Gennemførelse, saa længe synes jeg ikke, at Folketinget er i Stand til at fravige den Ansættelse, man nu har. I det hele taget er det jo et Spørgsmaal som jeg mener ogsaa fra vor Side bør betragtes som et, der principmæssigt aldeles ikke er noget til Hinder for at gennemføre, og selvfølgelig synes jeg heller ikke, at Udvalgets Flertal kan fravige den Stilling, det har indtaget til Vædringsforslagene. Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 28 gjorde den højtærede Indrigsminister den Bemærkning, at Vædringsforslaget ikke var tilstrækkeligt, da der et Sted i tredje Stykke skulde indføres det samme. Den højtærede Minister har overset, at Vædringsforslaget ogsaa er stillet til tredje Stykke. Endvidere lod det til, at Ministeren var meget imod at nedfætte Minimumsmulktten til 2 Kroner, idet den højtærede Minister jo med nogen Stykke gjorde gældende, at den nugældende Lovgivning satte 2 Rigsdaler, og at man havde taget Totallet uden videre og overført det fra det nu bestaaende til det Vædringsforslag, man her har stillet. Ja, ganske sikkert har man taget Totallet og overført det, men man har slet ikke været blind for, at det kun var det halve Beløb, men man har fundet, at det halve Beløb er tilstrækkeligt, fordi der kan indtræffe Tilfælde, hvor Forseelsen er saa lille, at det i Virkeligheden vil være rimeligt, at man idømmer en ganske lille Bøde. Tilfældet kan mange Gange være saadant, at Politimesteren skønner, at det egentlig er urimeligt, at vedkommende skal mulkteres, men han kan nu en Gang ikke blive fri derved, og saa forekommer det mig ogsaa at være rigtigt at have en ganske lille Minimumsbøde. For øvrigt er der Luftet op for, at Bøden kan blive stor nok, naar man kommer op til Maksimum efter Forslaget, som man jo ikke har rørt ved. Vædringsforslagene under Nr. 33 og 34 lod det jo ikke til, at Ministeren egentlig var imod, men han mente kun, at man skulde have skarpere Grænser og strengere Bestemmelser. I hvilken Retning den højtærede Minister tænker sig disse skarpere Grænser og strengere Bestemmelser, udtalte han sig jo ikke om. I hvert Tilfælde forstod jeg det saaledes, at den højtærede Minister agter mellem 2den og 3dje Behandling at fremkomme med Vædringsforslag i saa Hen-

seende (Indenrigsministeren [Singerslev]: Ja vel!) noget saadant skal Udvalget jo saa selvfølgelig afvente og senere tage under Overvejelse. Jeg har dermed gennemgaaet, hvad jeg har noteret op af det, der fremkom saa vel fra Mindretallene som fra den højtærede Minister, og jeg skal dermed standse og kun igen anbefale Vedtagelsen af de af Udvalget og Flertallet stillede Vædringsforslag samt Vædringsforslag under Nr. 45.

Sløth: Jeg skal ikke søge at give noget Bidrag til Løsning af den Gaade, som der synes at være mellem den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen). Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er derimod en ganske enkelt Udtalelse af den ærede Ordfører, og det var den, at han ikke forstod, hvad det skulde gavne, at disse syge Dyr kom frem paa Markederne, hvilket omhandles i § 10, Litra C, under a., som det er foreslaaet skal udgaa. Jeg kan jo for Resten til Dels henholde mig til mine Udtalelser i Gaar, og ogsaa til, hvad der er anført i Betænkningen, men jeg vil dog sige, at der er den Hovedforskel paa Ordførerens og Flertallets Ansættelse og Mindretallets paa dette Punkt, at Ordføreren har Tillid til, at Dyrlægerne til enhver Tid kunne bedømme Tuberkulosen og ikke tage fejl af den Sygdom, saaledes, at der i alle Tilfælde ikke kan blive Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt vedkommende Dyr komme ind under de Bestemmelser i Loven, som forbyde dem at komme paa Markedet. Efter den Erfaring, jeg har fra det praktiske Liv, kan det godt komme frem efter dette Lovforslag, og det er ogsaa aldeles sikkert, at det vil komme. Hovedforskel i Stillingen, i Flertallets og Mindretallets Stilling paa dette Punkt er netop den, at efter Flertallets Forslag komme Dyrlægerne til at bestemme, hvilke Dyr der maa komme paa Markedet og hvilke ikke, og det bliver ikke Lægmandene, de Landmænd, der have Kreaturerne, der komme til at bestemme det. Ganske vist sige haade den ærede Minister og den ærede Ordfører, at for saa vidt de vedkommende have Dyr, der lide i synlig Grad af Sygdommen, maa de selv afgøre, om de kunne komme paa Markedet eller ikke, men det bliver alligevel i sidste Instans Dyrlægerne, der komme til at bestemme det. Men nu er det ganske sikkert, at for ethvert Dyrs Vedkommende, der er magert og har en lille Fortøvelse, vil det staa tvivlsomt for vedkommende Dyrlæge, om det ikke er angrebet af Tuberkulose og derfor ikke bør komme paa Markedet, thi Dyrlægerne kunne